Ч. 45. Субота 11 марта (26 лютого) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. Збільшенє німецкої армії. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

На вчерашнім засіданю палати послів внесено між иньшими слідуючі інтерпеляциї: пос. Кремпи в справі заведеня примусового обезпеченя від огню; пос. Брайтера в справі поступованя львівскої полициї супротив росийских еміґрантів і в справі розслідженя фактів піднесених в книжці „В ц. і к. службі“. Опісля відповідав президент міністрів др. Ґавч на інтерпеляцию пос. Шенерера, о чім ми вже вчера доносили в телеґрамах. З порядку дневного приступлено до дальшої дискусиї над законом промисловим. Перший промавляв пос. Фоґлер против предложеня правительства, називаючи єго реакцийним.

На оногдашній авдиенциї у цісаря були бувший міністер рільництва Дараний, відтак Людвик Лянґ і почетний предсїдатель партиї независимости Кольоман Талї. По авдиенциї висказав Лянґ надію, що криза буде залагоджена в вдоволяючий спосіб, а укріпляє єго в тій надії довірє в доказаний глубокий змисл Монарха для конституциї і вітцівска єго доброта і мудрість, котра мусить зискати підпору патріотичної опозициї. Лянґ однак не таїв того, що положенє єсть дуже трудне. Вість, мов би єго особу брали в рахубу при залагодженю кризи, назвав Лянґ неправдою.

Буджетова комісия нїмецкого парляменту приняла в першім читаню з малими змінами ціле предложенє о з б і л ь ш е н ю ч и н н о г о с т а н у а р м і ї в ч а с ї м и р а. Признано між иньшим кредит на 29 батальонів піонїрів, 19 батальонів зелїзничих і 23 батальонів трену. Призволено також на піднесенє стану піхоти о 8 батальонів, значить ся до 636.

З Росиї, а головно з поля війни надходять щораз сумнїйші вісти, а положенє в самій Росиї стало в виду страшної поражки армії ґен. Куропаткіна крайно критичне. В Петербурзї, в Москві і многих коренно росийских містах і провинциях, на Кавказї, в Польщі і Фінляндиї ворушить ся, а правительство і верховодячі найвисші круги перепуджені до крайности не знають ради, але як то звичайно буває в часах великих катастроф, замість виступити сьміло і енерґічно та ратувати і гасити, памятають лиш на то, як би найбезпечнїйше сховати ся.

З Петербурга надходить вість, що в путілївских фабриках експльодували три кітли парові, при чім згинуло богато робітників. Експльозию викликали страйкуючі робітники, щоби в той спосіб пімстити ся на товаришах, що не хотіли разом з ними страйкувати. Портові робітники в Кронштадтї впали до будинку адміраліциї і стріляючи з револьверів убили шість верхмайстрів а відтак хотіли підпалити будинок, але в тім їм перешкоджено. В ночи кинули страйкуючі бомбу на вояка патролюючого перед будинком адміраліциї.

Московске товариство рільниче ухвалило на оногдашнім засіданю слїдуючу резолюцию: „Невдоволенє в Росиї викликала самоволя правительства і елементарні нещастя в послїдних роках. В виду факту, що то невдоволенє обняло вже дуже широкі круги міского і сїльского населеня, товариство рільниче не може мовчати, отже висказує насамперед своє глубоке обуренє на нелюдску самоволю чиновництва, котре вбиває спокійних робітників, ідучих в льояльний спосіб до царя, щоби просити о признанє їм прав людских і поліпшеня їх долї. З теперішного положеня нема иншого виходу, як лиш безпроволочно скликати конституцийні збори“. — Ту ухвалу постановлено розіслати до всіх ґазет, земств і громад.

На Кавказї розрухам і анархії нема кінця а убийства на порядку дневнім. Нинїшні депешї доносять знов о політичнім убийстві. Двох незнаних людий стрілило вчера до шефа сухумского округа, полковника Проґульбіцкого, в хвили, коли ішов на почту і зранили єго. В Ериванї убито оногди підчас розрухів сїмох магометан, 1 Вірменина і зранено 18 людий. В Ґурії населенє ставить опір властям правительственним і палить державні будинки.

---

14)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шрідера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин.

(Дальше).

Вечер! Величезні пукові підсьвічники, кручені канделябри і великі висячі лямпи понад столами від гри осьвічують салї, але мимо того брак тут правдивого сьвітла; тут не розходить ся весела яснота, бо мимо всеї пишноти, мимо всего блеску довкола нас душно і парно. А якраз тота вечірна ґлота показує, як тут люди навіть з лїпших станів дають ся пристрасти поривати. В однім кутку стоїть молоде супружество, з котрим я їхав разом з Міляно аж до Ніцци. Обоє були такі щасливі, такі веселі і повні надії; тепер стоять тут захмурені і пригноблені. Він хоче ще раз, ще послїдний раз спробовати свого щастя, а єго молоденька жінка просить єго і благає: Ходи, ідім звідси, бо стратимо ще й то послїднє, що маємо! — Він приступає до стола, розуміє ся, програє, а конець такий, що й єго обводять по салях, а банк дає відтак гроші на дорогу. — Звичайно так неприступна аристократия, женщина з міщаньского роду, що дома стереже ся виставного житя, вїзлива, але елеґантна повіїнниця, що держить в руці портмонетку, висаджувану брилянтами, з котрої визирають блискучі пляки по 100 франків — всї они сидять в суміш при столах і розмавляють з собою о тім, чи виграють або програють. А як ґра все вирівнує, учить найлїпше Бляик, від котрого пішли вічно правдиві слова: Rouge perd, Noir perd. Blanc gagne toujours! (Червоне програє, Чорне програє, а Бляик завсїгди виграє!) Одна донька того славного арендатора дому ґри віддала ся за князя Константина Радзівілла, а друга за князя Ролянда Бонапарте, свояка француского цісаря Наполеона III.

Красна мрія о рівности всіх людий здійснює ся в Монте Карльо в найпоганїйший спосіб.

— — — — — — — —

Розуміє ся, що банкови дуже о то ходить, щоби всї неприятні події, які могли би пошкодити єго „повазі“, не вийшли на верх і щоби не відстрашували публики. А що банк має в своїй власти весь публичний рух і мало що не всї уряди, то подає ся до публичної відомости лиш то, що виходить в користь банку, а покриває ся і заперечує ся все то, що могло би вийти єму на шкоду. Урядники касина і полиция говорять з найчестнїйшою міною: В Монте Карльо нема самоубийників! а коли спитати: Чи тут нема кладовища самоубийників? то комісар полициї відповідає: Та нащо? У нас прецї нема самоубийників!

Певно, що то байка, коли кажуть, що в Монте Карльо відбирає собі житє що дня по кількананайцять людий; та й в тім єсть щось правди, коли кажуть, що тут дійстно ідуть з торбами лиш ті, що були до половини або й зовсїм зруйновані, а ще лиш з послїдними останками хотіли собі помочи при рулєтї або Трант е Карант; але то певна річ, що тут не один кладе собі основи для своєї руїни і заглади. Коби так пан комісар, котрому розходить ся лиш о „добру“ славу дому ґри, хотів з тим, що єго питає, піти, що правда по трохи невиґідній дорозї, то на єї кінци можна би єму показати — кладовище самоубийників.

На самій границї Монака єсть загальне кладовище; поза єго мурами кінчить ся власть князівства, зачинає ся Франция! Початок і конець Монака — дім ґри і кладовище — віддїлені від себе лиш короткою дорогою.

Померші лежать згідно побіч себе! Малі і великі, бідні і богаті, туземці і чужинці, християни і жиди, всї спочивають разом на однім кладовищи. То послїдне зрівнанє!

Стрункі, темні циприси піднимають ся в містичній, закостенїлій мовчаливости на сїм місци упокою, що з'єдинює всіх, котрих за житя розділяли стан і віра, та доказує наглядну правду слів, що по смерти всї рівні! А тепер зайдім на кладовище самоубийників!

Коло головного кладовища піднимає ся вузонька стежка в гору. Она засипана камінцями, що відривають ся від скал. Нікому й не при голові ходити тою неприві тною доріжкою. Ідемо що раз висше і висше а стежка стрімка і вузка. Наконець дійшли ми до кінця, якесь

Коли потвердить ся вість, що Японцям удало ся відтяти Росиянам під Мукденом відворот до Теліна, то поражка армії ґен. Куропаткіна буде страшенна, в своїх наслїдках так само страшна і велика, як капітуляция Порт Артура, а може й більша, коли зважити то, що Росия і верховоди в нїй мали ще послїдну надію на сухопутну армію і що весь сьвіт був доси переконаний, що Росия мусить побідити на цілечинї. Стало ся инакше, а готово стати ся ще страшнїйше, як то хто небудь припускав. Вже вчера вечером наспіла була з Токіо до Льондону коротка звістка слїдуючого змісту: „Японцї відтяли сполучене зелїзниче на півночи від Мукдена“, а нинї доповняє ту вість слїдуюча депеша бюра Райтера з Ючвану з датою 9 с. м.: Ґен. Ноґі виконує дальше поспішні марші по 25 миль (анґлїйских, звиш 6 наших) на день. Він оперує в порозуміню з лївим крилом армії ґен. Оку. Зачувати, що Ноґі обійшов велику російску силу воєнну коло Теліна і відтяв російскі резерви, котрі хотїли поспішно сполучити ся з головною силою. Зачувати дальше, що Ноґі в своїм походї перейшов побіч російскої дивізиї, але умисно не звертав на ню уваги, доки не скінчив свого руху окружаючого. Аж тодї виконав зі всїх сторін атак розбиваючи. Куропаткін — як доносять — не одержав від 1 марта нїякої помочи з Харбіна.

Дальше доносить кореспондент бюра Райтера при армії ґен. Оку під датою 8 с. м.: *Ліва армія японьска відтяла і знищила зелїзницю межи Мукденом а Телїном. Росияни уступають північним гостинцем.* Ліва колюмна ґен. Оку вела борбу з три рази сильнїйшим неприятелем під Лїканопу о 7 миль (анґл.) на північ від ріки Гун а 5 миль на захід від лінії зелїзничої. *Російске центрум уступає ся у великім переполосї.* Сю вість потверджує також і ґен. Куропаткін, котрий доносячи під датою 8 сего місяця до Петербурга про офензиву Японцїв против Мукдена, каже: *Наші войска в центрум і на лївім крилї уступають ся без борби* до укріплених позиций на правім березї ріки Гун.

Здає ся також, що Японцї заняли вже місто Мукден, бо маршалок Ояма видав приказ до свого войска, щоби оно для пошанованя сьвятих місць (цїсарских гробів коло Мукдена) і для безпечности жителїв закватировувало ся підчас погонї за Росиянами серед мурів міста.

Новинки.

Львів, дня 10-го марта 1905.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітового комісаря Викт. Зачкевича з Нового Торга до Бучача, секретаря намістництва Стан. Порта з Кракова до Нового Торга, повітових комісарів: Вильг. Гавроньского з Перемишлян до Мільця, Стан. Токаржа з Турки до Бучача і Ів. Давкшу зі Львова до Підгаєць та концепіста намістництва Евст. Льореновича з Дрогобича до Борщева, а практикантів концептових намістництва: Володим. Гневоша з Бучача до Дрогобича, Алекс. Танчука зі Львова до Золочева, Ром. Вильчка зі Львова до Турки і Фр. Неньонжкевича зі Львова до Перемишлян.

— **Вибори** до повітової ради в жидачівскім повітї відбудуть ся з ґрупи сїльских громад 17-го цьвітня, з міских громад 18 цьвітня, а з більших посїлостий 19-го цьвітня с. р. — Подібні вибори в Новім Санчи відбудуть ся в днях 28, 29 і 30 марта с. р.

— **З Коломиї.** Заходом товариства „Кружок українських дївчат“ в Коломиї відбудуть ся в недїлю дня 12-го с. м. в великій сали „Народного Дому“ (II п.) вокально-декляматорскі вечерницї з слїдуючою програмою: 1. Вступне слово. 2. Колесса Ф. „Вулиця“, хор. 3. A. Bazzini: „La ronde de lutins“, скрипкове сольо, виконає п-на В. Шпайблївна. 4. Б. Лепкий: „В сьвіт за очи“, деклямация. 5. Liszt: Rh. „Rapsodie hongroise“ N. 12 дует фортепяновий. 6. Лисенко: „Молитва“, подвійний дует. 7. E. Grieg: „Danses Norvegiennes“, терцет музичний на фортепян, скрипку і віолєнчелю виконають п-ни Шпаблївні. 8. а) Манастирский: „Ой Днїстре“, б) Ярославенко: „Марш Соколів“, хор. 9. С. Яричевский: „Небесні сьпівцї“, сценїчна алеґория. Початок о пів до 8 вечером.

— **На будову руского театру у Львові** зложено в лютім на вкладкову книжочку ч. 800 „Краевого Союза кредитового“ 3.910·80 К. Загалом зложено на ту цїль 135.231·09 К.

— **Снїжні метелї** лютять ся від кількох днїв в цїлій середній Франциї. На многих зелїзничих шляхах застановлено цїлковито рух з причини снїжних заметий. В многих місцях телеґрафічні і телефонїчні проводи попереривані.

— **Злодійскі способи.** Найновійший спосіб львівских злодіїв для розслїдженя домів і підгляненя, де що є красти, дійшов до відомости поліциї, котра для остереженя публики оповіщує его. Именно один або двох злодіїв приходить до дому з яким небудь знарядом, як: молоток, ключ до шруб або щось подібного і зголошує ся у сторожа яко „монтер від водопроводів“, котрого прислано оглянути водопроводні рури. В товаристві легковірного сторожа ходить відтак злодій по пивницях, кухнях, подах а навіть по комнатах і підглядає, що і де є до украденя, відтак вертає за кілька днїв і доверщує легко намірепої наперед крадежи.

— **Борода рабіна.** Про бувшого російского мінїстра внутрішних справ Сьвятополка-Мірского оповідають таку історию. Ще яко ґубернатор приїхав він до одного міста, де повитали его ріжні депутациї, подаючи ему хлїб та сіль. Між депутациями був також рабін на передї старшини жидівскої громади і звернув на себе увагу прекрасною бородою. Мірский розмовляв з ним і приобіцяв ему попертя жидівскі постуляти. Незадовго потім ґубернатора покликано на становище мінїстра. Підчас одного двірского обіду зійшла розмова на бороди і Мірский сказав цареви, що в часї інспекцийної подорожи бачив в однім місточку незвичайно красну бороду. Цар, що — як звісно — носить кінчасту борідку, зацїкавив ся тим і спитав, чи не міг би чоловіка з тою бородою бачити. Бажане царя стало приказом. Сейчас зателєґрафовано до поліцмайстра згаданого місточка: „Рабіна зараз відставити до Петербурга“. На такий приказ рабіна сейчас арештовано, не позваляючи ему взяти із собою анї гроший, анї одежи, анї навіть попрацати ся з родиною. Вса-

---

пусте стерниско лежить перед нами, а тепер треба знову іти в гору аж на сам конець сего поля, що розходить ся терасувато. До самого крайного кінця того поля припирає чотирокутник обведений з трох сторін мурами а з четвертої зелїзною решіткою з брамою. Тут в сїй тихій закутинї спочивають ті, котрі в Монте Карльо насильно але добровільно зробили конець свому житю. Малі, голі купки піску, в котрі всаджені тонкі, нумеровані дощинки, означають могили на кладовищи самоубийників. Не видко нїгде анї листочка, анї памятника, нема нїгде знаку любови і згадки; лиш один однїсенький бляшаний вінець висить на дощинцї та й его присїв порох. А на тім вінци можна ще прочитати слова „A notre ami“ (Нашому приятелеви) і они розповідають нам цїлу траґедию надії і розпуки, як веселі люди, повні бажань і сподївань в своїй груди приїхали сюди з ним, своїм приятелем, і як він, побачивши, що все розвіяло ся, стрілив собі кулею в лоб. І так само як других, що тут спочивають, принесли й его сюди в часї того сумерку, коли ще всї сплять і відпочивають і коли ніч зачинає перед ранком уступати. Его винесли в чорній домовинї потайком і манівцями, котрими нїхто не ходить; а коли его при сьвітлї сьвічок засипали сирою землею, не відозвало ся анї одно слово сочувства і любови, не піднялa ся тиха молитва до Бога, не задзвонили дзвони за душу погибшого....

Послїдна дощинка показує число 30. Отже таки 30! З числами звязали свою судьбу тай лежать тут тепер як числа!

Ідім геть звідси, з тих опустілих понурих гробів! Ідім там, де сьвітить ясне сонце і де весело усьміхає ся житє! Як тут все цвите і пахне, як усьміхає ся і ликує, як шумить море і як віє пахучим леготом, як ширить ся природа найпречуднїйшими контрастами і як на голих каменистих скалах виростають зелені лаврові корчі та пальми, червоні оранжи і жовті цитрини мов би нахухані чудово делїкатними красками. А серед того раю піднимає ся тота сьвятиня гри, що видна далеко подобає на той остерігаючий знак, котрий в різкій противности до величавої природи обявляє згубну пристрасть, слабосильність людий.

— — — — — — — — — — —

Минула одинайцята година в ночи; тут кажуть — вечером. Рознервована товпа вийшла із саль, котрі тепер залягла якась нїби дим мрака, якась темнава горяча пара, крізь котру добуває ся проміне сьвітла. Крупєри, контрольори, інспектори, детективи тепер самі межи собою. Зачинає ся послїдний акт за кулїсами.

Слуги з восковими сьвічечками в руках лїзуть попід столи і шукають за тим, що там може упало. Не один люйдор стаєсь їх добичею. Відтак надходить тихий похід; насамперед два урядники з зелїзною скринею, за ними іде відтак той, що несе мішочки, а за ним два урядники з адмінїстрациї, один старший інспектор і один старший сивий слуга. Ще раз контролюють гроші а відтак приступає той, що приніс мішочки; гроші сортують і зсипають кождому сорту до окремого мішочка. Наповнені мішочки пакують до одного великого, шкіряного міха а той замикають до скринї, довкола котрої стоять торжественно всї урядники. Старий слуга приступає з запаленою сьвічкою, старший інспектор виймає печатку, старший контрольор топить ляк на скриню і так еї печатають; еї заносять відтак до каси і замикають за нею зелїзні двері — послїдна церемонїя за кулїсами скінчила ся.

За кілька хвиль опісля настає в просторих салях глубока темнота, а на другий день отвирають їх знову для тих, котрих гроші вечером віднесуть так само в зелїзній, торжественно запечатаній скринї.

І ми спускаємо заслону та кінчимо історию сеї маленької але дуже дивної держави, котру видвигнула колись груба сила простого розбишацтва а тепер держить не менша але делїкатна сила уцивілїзованого розбою, опертого на визискуваню людскої пристрасти за помочию карт і ролєти.

4. Князївство Лїхтенштайн.

Хто з Австриї їде до Швайцариї, а не хоче їхати аж над величаве Боденьске озеро, той їде через Форальберґ зелїзницею аж до міста Фельдкірх, а звідси через ріку Рен до Букс в Швайцариї. Лиш всего 24 мінут їде подорожний поспішним поїздом з Фельдкірха до пограничної швайцарскої стациї Букс, а підчас тої короткої їзди має він тілько роботи з приготовленем пакунків до ревізиї, що навіть і не спостереже ся, як переїхав в поспіху через чужий край, а коли стане на швайцарскім боцї, то може й не знає, що переїхав через малесеньку самостійну державу, через князївство Лїхтенштайн. То нї; він може то знати, коли добре уважає, бо поїзд задержує ся на хвильку на стациї Шан-Вадуц, бо звідси їде ся прецї до столицї і головного міста держави, до Вадуц.

Їзда через князївство Лїхтенштайн не довга, бо треба переїхати лиш кругло 9 кільометрів, отже трохи більше як милю і вже переїхало ся через цїлу державу впоперек. Вздовж она трохи більша, бо з півночи на полудне треба би їхати, як би була до того відповідна дорога, аж 25 кільометрів. Як вже з того видимо, князївство Лїхтенштайн невеличке і займає лиш 159 квадратових кільометрів простору а положене межи границями Австриї і Швай-

дили єго до арешту, де пересидів два тиждні, аж зібрало ся більше число арештантів і відтак транспортували їх шупасом аж до Петербурга, де станули по шістьох тиждях. Рабін страшно змарнів, бо єдиною єго поживою за весь час був хліб та вода, і тому майстер церемоній велів єго викупати, оголити і убрати в нове плате. Так змінений від голови до стіп чекав рабін в авдиенціональній сали. Коли прийшла на него черга, царский ад'ютант прочитав: „Єврей Мосельский, поручений єго величеству міністром внутрішних справ, щоби показав прекрасну бороду!“ Цар здивував ся і каже: „Атже він не має бороди!“ Аж по хвили діло вияснило ся. Мірский хотів, щоби рабін предложив цареви особисто жалі своїх одновірців і так стало ся, дарма що коштом прекрасної бороди.

Телеґрами.

Відень 10 марта. В комісиї буджетовій при рубриці „сіль“ промавляв пос. Романчук за безплатним уділюванєм осаду соли бідним гірским громадам.

Будапешт 10 марта. На вчерашнім засіданю угорскої палати послів по виборі комісий предложив предсідатель Юст, щоби слідуюче засіданє відбуло ся по утвореню кабінету і щоби єго уповажнено на случай потреби скликати палату перед утворенєм нового кабінету. Предложенє се принято.

Льондон 10 марта. Російский амбасадор Бенкендорф вручив вчера міністрови справ заграничних Лендсдавнови квоту 65.000 фунтів штерлінґів (1,560.000 корон) титулом відшкодованя для рибаків, що стали ся жертвою атаку російскої фльоти під командою адмірала Рождественского.

Льондон 10 марта. До „Daily Telegraph“ доносять з Токіо під вчерашною датою: Ходить чутка, що російске центрум єсть обступлене. Чутку ту потверджує депеша, котра доносить, що Японці відтяли 200.000 Росиян.

Токіо 10 марта. Бюро Райтера доносить з японьскої головної кватири в Манджуриї під датою 9 марта: В напрямі як до Сінчінґу гонять наші войска за Росиянами, котрі побиті під Мачунта утікають дальше. Над рікою Ша, на всхід від зелізниці слідно також відворот неприятеля. Ціла лінія нашого войска виконала дня 7 марта о півночи загальний атак, виперла неприятеля з єго становищ і гонить тепер за ним в напрямі ріки Гун. Цілий округ на захід від зелізниці, а на полудне від ріки Гун єсть тепер в наших руках. На правім березі ріки Гун недалеко Янсітун і Лікванпо ставлять Росияни завзятий опір і виконали ряд атаків, котрі ми відперли, наробивши неприятелеви великих страт. Наші войска пруть тепер Росиян до Мукдена. На півночи від Мукдена обсадили ми мимо завзятого опору Росиян місцевість Сяохітун пять миль на північний захід від Мукдена. Дальше місцевість Пахіяцу і Сантяцу 5 миль на північ від Мукдена. Наше войско знищило зелізницю на північ від Мукдена.

Льондон 10 марта. Росияни, котрі опустили свої позиций над рікою Ша, полишили велику часть зелізної дороги, численні польні телеґрафи, дороги войскові на просторі 500 квадр. миль (анґл.), велике число укріплень і великі маґазини та бараки Червоного Хреста, але значну скількість матеріялів і футражу спалили.

НАДІСЛАНЕ.

цариї. Край то гористий і лиш на заході вздовж лівого берега Рену тягне ся хоч невелика, але красна і дуже урожайна долина. Коли їхати зелізницею, то на ліво зараз при самій зелізници видко високе пасмо гір зване „Три сестри“, а на право піднимає ся з долини Рену гора Шелленберґ, на котрої полудневих спадах стоять ліхтенштайнскі місцевости, ніби села, ніби місточка Маверн і Ешен.

Гора Шелленберґ і окружаюча її рівнина на всхід від Рену творили колись ґрафство Шелленберґ, а до того від полудня, де долина Рену стає вузша, прилучало ся ґрафство Вадуц. Обі сї сторони належали в 17-ім столїтю до німецких ґрафів Гогенемс. Ба, але великі пани мають часто й великі довги, отже й сї ґрафи мали такі довги, що мусїли віддати свої краї в застав, а остаточно й продати. Оба тоті ґрафства, Шелленберґ в 1699 р. а Вадуц в 1712 р. купив богатий пан, кн. Ганс Адам Ліхтенштайн. Був то богатий вельможа, котрий мав великі маєтности в Австриї, але був князем лиш в дідичних краях австрийских; єму захотїло ся мати ще й тоті права та привилеї, які мали князї в німецкій державі і длятого купив оба тоті ґрафства. В 1712 р. удало ся єму дійстно то осягнути, що одержав право безпосередної приналежности до німецкої держави, а постановою цісаря Кароля VI., послїдного німецкого цісаря з роду Габсбурґів, сполучено оба ґрафства в одно князївство Ліхтенштайн і від тої пори держить ся се князївство вже 185 літ. Слїди того, що на теперішнє князївство зложили ся два ґрафства, задержали ся ще й доси в тім, що давне ґрафство Шелленберґ, зване тепер „долїшним краєм“, вибирає до ліхтенштайнского парляменту пять послів, а давнїйше ґрафство Вадуц, теперішний „горішний край“, вибирає аж сім послів.

Так, князївство Ліхтенштайн має також свій парлямент, бо то конституцийна монархія. Пануючий князь надав був свому краєви конституцию ще в 1862 р., котру відтак змінив в 1878 р. і від тої пори суть в сїй державі такі конституцийні постанови: Князївство Ліхтенштайн єсть конституцийною державою під панованєм католицкої родини кн. Ліхтенштайнів. Право наслїдства іде в мужескій лінії після первородства. Законодайну власть виконує пануючий князь разом зі своїм парляментом, котрий складає ся з 15 членів; з тих іменує князь 3, а прочих 12 вибирають виборцї на 4 роки; крім того вибирають они ще 5 заступників. Той парлямент, а радше сойм збирає ся раз що року в столици краю у Вадуцна засїданя. Найвисшою адміністрацийною властию єсть княжа придворна канцелярия у Відни. Треба бо знати, що князївство Ліхтенштайн аж до 1866 р. належало до німецкого союза державного. Коли в тім році Прусаки розбили той союз, прийшло до війни з Австриєю, а князївство Ліхтенштайн стануло по сторонї Австриї. Коли по тій війнї Пруси заключили мир з Австриєю, „позабули“ зробити то само з князївством Ліхтенштайн і оно поправдї ще й до нинї знаходить ся правно „у війнї“ з Прусами. Поминувши ті правні відносини не належить нинї князївство анї до звязи з Німеччиною, анї з Австриєю, однакож оно під деяким взглядом стоїть під впливом Австриї. Князь має поправдї свою резиденцию у Відни і там єсть єго придворна канцелярия, котра в справах судових єсть також апеляцийним судом; послїдною же інстанцією судовою для князївства Ліхтенштайн єсть висший суд краєвий в Інсбруку.

(Конець буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·08	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
2·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
3·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).